Ч. 238 Неділя 22 жовтня (3 падолиста) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Росия і Анґлія в Азиї.

Поволи але тим певнійше лагодять ся в Азиї значні зміни і то в двох сторонах сеї найбільшої части земли, на близшім нам Всходї, в посілостях Туреччини і на дальшім Всходї, в Хинї.

Туреччина, той недужий чоловік на Всходї підупадає чим раз більше на силах а ординуючі лікарі політичні Росия і Анґлія з своїм асистентом Франциєю констатують від часу до часу в своїх біллетинах чим раз більшу горячку та в виду малолїтних спадкоємців мають велику охоту і надію забрати по недужім, коли помре, спадщину по нїм, в заплату за свої труди, за то, що так єго лїчили, що він аж помер.

Відносини в провинциях турецких в Азиї іменно же у Вірменії стають з кождим днем що раз гірші. Вірменія єсть то той боляк на турецкім орґанїзмі, котрий лікарі недужого на Всходї доти наколювали, доти єго дразнили, доки він аж добре не розріс ся, щоби відтак могли сказати, що нема на него нїякого ліку, лиш ще хиба операция. Борба між Турками а Вірменами в Малій Азиї прибрала тепер характер майже явної війни. В наслідок послідних кровавих подій в Малій Азиї змушене було турецке правительство вислати на загрожені місця значнїйші віддїли войска; крім того мають бути покликані ще кілька кляс резерви. Добрі сусїди радили Порті, щоби она вже давнїйше вислала була значнїйшу силу военну в загрожені ворохобнею сторони, але Порта не хотїла послухати. Бюро Райтера доносить тепер, що Порта розіслала окружник до держав в котрім заявляє, що непокої в загрожених провинциях викликали Вірмени, але тепер вже всюди зроблено лад, крім округа Байбурт, де віддїл зложений з 400 узброєних Вірмен нападає на Магометан. Після урядових турецких вістий зворохобило ся в окрузї Цейтун 26.000 Вірмен і в тій сторонї проявили ся були в послїдних часах кроваві бійки. Туреччина, як вже сказано, зброїть ся, покликує резервістів з 6 вілаєтів, але мобілїзация поступає дуже пиняво з браку гроший.

З приватних жерел доносять, що борба межи Вірменами а Турками не прийшла несподївано. Всї знали вже від давна, що на но заносить ся, лиш турецке правительство було на все слїпе і не старало ся завчасу до неї не допустити. До кровавих бійок прийшло було в містах Карпут, Ґамушхане, Байбурт і Бітліс. Турецкі жерела доказують, що в перших двох містах були Вірмени провокуючою стороною, але ворохобня була там досить слаба і завчасу еї здушено. З другої же сторони доказують, що майже всюди зачіпною стороною були Турки. З Алеппо доносять, що коло Мареша прийшло було межи турецким войском а Вірменами до завзятої і кровавої битви, котра тревала три днї. Коло Ілґін напала була ватага турецких розбишаків на анґорску зелїзницю і взяла в неволю кільканайцять урядників від зелїзницї, межи тими одного нїмецкого і одного анґлійского підданого з Мальти.

Оттак представляють ся, в коротких словах сказавши, відносини в Азийскій Туреччинї, іменно же у Вірменії, котрою то провинциєю, як звістно заопікували ся були в послїдних часах дуже Росия і Анґлія, прибравши собі до союза ще й Францию. Дивно стало, що такі дві держави як Росия і Анґлія, що мають в Азиї впрост противні інтереси, приступили до сего союза. Трудно би було зрозуміти, як то могло стати ся, як би не то, що нїяка із сих держав не могла виступати у вірменьскій справі окремо, не визвавши на себе негодованя другого. Обі взяли ся отже спільно до Туреччини, очевидно в тім переконаню, що угоди роблять ся на то, щоби їх опісля зривати. А так тепер майже вже й стало ся. В дипломатичних кругах, так кажуть, знали вже від давна, що межи Росиєю а Анґлією прийшло до якогось непорозуміня; тепер же то непорозуміне стало вже досить явне і праса російска вже о нїм заговорила. Петербурґский „Правительств. Вістн.“ каже іменно, що Анґлія грає у вірменьскій справі двозначну ролю. Росиї і Франциї — каже згадана ґазета — ходило о то, щоби забезпечити християньских підданих в Малій Азиї від напастий Турків і на підставі берлиньскої угоди спонукати султана до того, щоби у Вірменії були заведені відповідні реформи. Тимчасом показало ся, що нема в Европі держави, котра маючи які небудь інтереси на Всходї не була би обурена на двозначне поступованє Анґлії, стремляче майже до подїлу Туреччини.

Так отже докоряє Росия Анґлії двозначним поступованем еї в азийских провинциях Туреччини, а то само робить Анґлія Росиї за еї поступоване на далекім Всходї. Досить цїкаву і характеристичну вість подали недавно тому анґлійскі ґазети. Ото між Росиєю а Хиною мала стануги тайна угода в справі Порт-Артура і російскої зелїзницї через Манджурию. Кажуть, що коли ще специяльний хіньский посол Ванґ був минувшої осени в Петербурзї, щоби новому цареви зложити ґратуляцию в імени хіньского цїсаря по причинї

12)

З ЧАСУ КОМЕТИ.

(Повістка з моравского села. — З ческого — А. Г. Сокола).

(Дальше).

Як маєш шкоду, то й насьмішка буде. Ганишак пересьвідчив ся о тім, коли лиш вийшов в село. Трохи не сказив ся від тих різних дотепів, які сипали ся на него від Мезирчан задля виграного терна і спалених карток льотерийних. А коли вкінци хтось злобно замітив: „Ех, що то значить для Ганишака — у него й так валяє ся в кождім куті десятка, а дукати то у него просто викидає ся!“ — то Ганишак пригадав собі на фальшиві десятки і на лискучі нові крейцарі і він завстидав ся, що не знав, де стоїть.

— Той проклятий дурак Мартин — коби лиш показав ся менї дома, я єму дам!

Однако Мезирчани не довго сьміяли ся з Ганишакової пригоди. Мали й они своєї біди досить.

Загальна гадка Мезирчан дуже скоро пробивала ся в одним одиноким висказї.

— Пословичі, ті грішні, бутні Пословичі всьому винні — нехай їх Бог карає!

— Але они в долинї, а ми тут на горі — нас комета скорше хопить!

— І тому винні Пословичі!

— А грім би їх в пух розбив!

І стара ненависть Мезирки против Пословичь, о котрій ми на початку того оповіданя дещо сказали, вибухла на ново, гірше як коли инде і росла та кріпшала з кождою хвилею. Сперщу один, відтак пять, десять, двайцять, сто громадян мезирецких вибігло перед село на горбок і грозячи кулаком в сторону Пословичь, кричали: „Біда вам, барони, біда!“

А на другий день потім в второк вечером, побито кількох Пословичан, як вертали з поля до дому.

О тім не знала ще нї половина Мезирки, коли нараз затривожила сільце нова, страшна вість.

Громадский пастух на смерть переляканий, з вытріщеними очима, без шапки і без палицї прибіг до села.

— Боже, буди нам милостивий! Конець сьвіта, конець сьвіта!

Жінки млїли, діти кричали, чоловіки перепуджені питали ся: „Що стало ся?“

— Ох, ледве дишу! Як я напудив ся! Боже праведний, що то з нами буде?

— Ну, до батька лисого, отвори-ж губу і говори!

— Що ти бачив, що чув?

— Чув? Нїчого не чув! Бачив? Христе Боже! Матїнко небесна! На небі велике, червоне колесо як покришка, довкола него блищали самі поломані шаблї як огонь, а в тім колесї три понурі голови, чорні як вугль.... О, Боже, що то буде!

Переполох, тревога, лемент.

— А де ти то видів? — питають вкінци чоловіки, прийшовши трохи до себе.

— За селом, коло верби, коло тої непевної, де раз повісив ся подорожний. Вже не знаю, як то було, коли нараз немов би що шепнуло менї до уха: „Томку, подиви ся на небо!“ Я дивлю ся і виджу — ох, Господи Боже, змилуй ся над нами!

І з нарікaнем став утїкати до своєї хати, за ним побігла жінка з голосним плачем і дїти покотили ся з вереском, а єго вівчарский пес з голосним брехотом скакав довкола цїлої родини і немов зачудований випулив на них свої великі очи.

А цїла громада чоловіків, жінок і дїтий пустила ся скорою ходою за село до верби при дорозї, де пастух мав бачити знамена на небі.

Очи всїх впяли ся з великим напруженем і увагою в небо, але оно було чисте, ясне, синє, повне золотих звізд, між котрими плив місяць спокійно своєю дорогою, усьміхаючи ся вдоволено на всї сторони...

— Бачите що? — питає придавлений голос.

— Нїчого!

— Ґа, адїть он там — що то?

— То хрест!

— Нї, то колесо!

— Та де, то таке гейби солярский віз!

вступленя его на престол, заключено тайну угоду, після котрої Хіна мала згодити ся на то, щоби російскі кораблї военні мали право приставати в Порт-Артурі і щоби сибірска зелїзниця могла пійти через Манджурую. Ба, розійшлась навіть чутка, що вже 14 російских кораблїв военних таки прибуло до Порт-Артура. Після інформациї, які одержала N. fr. Presse з Петербурга показалась лиш друга вість правдивою, а іменно, що Хіна пристала на то, щоби сибірска зелїзниця ішла через Манджурию; що до першої вісти, то правда, що Росия жадала того, щоби еї кораблям военним вільно було ставати в Порт-Артурі, але Хіна не хотїла на то пристати.

Але вже сама російска зелїзниця через Манджурию есть для Анґлії великим ударом, бо загрожує еї інтересам торговельним, тож і не диво, що Анґлія старає ся попсовати Росиї еї пляни на близшім Всходї Азиї. Так отже поки що веде ся межи обома найбільше впливовими державами в Азиї завзята потайна борба, а тимчасом підготовляе ся поволи ґрунт до важних подій, котрі в своїх наслїдках можуть стати ся не обчислимі не то вже для Анґлії і Росиї але й для цїлої Европи.

Перегляд полїтичний.

Чи має бути або чи буде Люеґер бурмістром міста Відня, чи нї? — ото питане, котрим сушать собі голови всї полїтики в нашій Монархії. Говорено навіть, що справою сею займала ся оногди рада міністрів. На то каже Presse, що рада міністрів ще не займала ся сею справою, бо не надійшли анї акти виборчі анї справоздане намістництва, а правительство не уважає сеї справи так пильною і важною, щоби займати ся нею, заким би ще наспіли дотичні акти. Тимчасом ходять всїлякі вісти. З одної сторони кажуть, що его затверджене буде зависїти від того, чи він зложить мандат до ради державної чи нї, з другої знов, що всї антисеміти, котрі займають які небудь уряди почетні або городяньскі постановили уступити, наколи-б вибір Люеґера не був затверджений.

Ческа партия реалїстів оголосила що виступає із звязи з Молодочехами і утворить окрему независиму партию.

Замітна борба розпочалась знову межи телеґрафічними бюрами. Як свого часу о то, що урядова Росия сказала депутациї болгарскій, так тепер розходить ся о то, що написав „Правит. Вістн." о відносинах Росиї до Анґлії. (Гляди вступну статю). Бюро Вольфа каже, що подало то, що написав „Правит. Вістн." о охотї Анґлії до подїлу Туреччини. З російскої же сторони тому заперечують.

В престольній бесїдї, якою кн. Фердинанд відкрив болгарске собрание, нема й згадки о переходї кн. Бориса на православіє. О відносинах до Росиї сказано лиш то, що приняте депутациї болгарскої в Росиї дає надію, що відносини Болгариї до сеї держави з часом і при терпеливости станут як найлїпші.

Новинки.

Львів дня 2 падолиста 1895.

— Президент висшого Суду краєвого у Львові др. Тхоржницкий перевівши візитацию буковиньских судів в Довгополи, Сучаві, Чернівцях і ин., повернув до Львова і обійми урядоване.

— Нову церков з твердого материялу побудовано і дня 15-го жовтня с. р. торжественно посьвячено в Іваню, залїщицкого деканата, станїславівскої епархії. Будова сего храму коштувала 5.900 зр. без каменя і вапна. Довгота еї виносить 25 метрів, а висота в бани також 25 метрів.

— Товариство „Сокіл" у Львові устроює в недїлю дня 3-го падолиста концерт музики 24-го полку піхоти під проводом капельмайстра п. Штайнера. Програма дуже богата і ріжнородна. Концерт відбуде ся в великій сали „Народного Дому". Буфетом у власнім зарядї займе ся кружок пань під проводом члена „Сокола" п. Мариї Нагірної.

— У страха великі очи. Під написею „Замах на сьвященика" подали перед кількома днями всї ґазети, а за ними й ми, вість з Кутів, що на тамошну почту прийшла до лат. сьвященика кс. Смаґовича пачка, в котрій мав бути динаміт та що ту пачку віддано до суду. В тій справі оголошує бурмістр Кутів п. Сорочиньский таке письмо: Описана пригода анархістичного замаху в Кутах, есть вислїдом хоробливої уяви, котра замінила учинок християньскої побожности на злочинний поступок. Пачка надіслана до кс. Смаґовича зі склепу Дітмара у Львові, була заосмотрена склеповою маркою і не давала причини до якого небудь побоювання, тим більше, що мнима вибухова машина представляла ся яко звичайна бляшана пушка, що містила в собі олив. Одначе вість, що тут має ся до дїла зі злочинним замахом і розголос, який надано тій справі, викликали в тутешнім містї переполох і загальне пригноблене та аж лист надісланий від панї З., що на якийсь час виїхала з Кутів до Львова, пояснив цїлу річ і успокоїв затревожені уми. В тім листї доносить панї З., що вислала під адресою кс. Смаґовича до Кутів оливу, призначену на осьвітлене лямпки перед образом Матери Божої. В такий спосіб замінив ся мнимий динаміт в вибуховій машинї, на нешкідну оливу, котра й дуже спасенно вплинула на зворушені уми і усунула всякі дальші страшні здогади і побоювання.

— Інститут Франциї (Institut de France), котрий обходить сего року ювілей свого основаня (25-ого жовтня 1795), найвисша офіцияльна корпорация для науки і штуки у Франциї есть і найбогатшим інститутом науковим в сьвітї. Кромі 700.000 франків річної дотациї зі скарбу державного має він других 700.000 річної ренти на нагоди за знамениті утвори лїтератури і штуки. Недвижимости института представляють вартість 40 мілїонів франків. Цїлий же маєток інститута виносить 70 мілїонів.

— Ц. к. Дирекция руху зелїзниць державних оповіщує: Заведене білетів безпосередних поміж стациями ц. к. зелїзниць державних а стациями ц. к. упр. зелїзницї північної цїс. Фердинанда. З днем 1 падолиста 1895 будуть заведені безпосередні білети II. і III. кл. до поїздів особових з Сухої, Єлесьної, Ляхович і Соли до Дзєдзїц, як також безпосередні білети I, II і III кл. до поїздів поспішних з Перемишля до Одерберґа, Дзєдзїц і Шенбруна.

— Продана жінка. Халупник Мийо Кухарич в громадї Борчец в Хорватиї був в грошевих клопотах і немогучи собі инакше порадити, рішив продати власну жінку. Бара була собі не бридка, тож давний еї обожатель Йосиф Скуянец згодив ся дати за неї 160 зр. Заключено умову і припечатано еї могоричем. Бара не гнївала ся на ту заміну і хотїла вже вибирати ся на нове господарство, коли дізнала ся о всїм полїция і арештувала цїлу честну трійку.

— Де, де? — питає двайцять перепуджених.

— Адїть, там! Не бачите того колеса?

— Таки так, велике колесо!

— Таке як великий ринок в Бернї.

— А в нїм таке як чоловіча голова!

— Нї, то песяча голова!

— Кіньска — як раз така як у нашого гнїдого!

— З відси еї найлїпше видко! Ходїть скоро сюди!

І цїла громада спішить бігцем на вершок горбка.

— Де оно?

— Не видко нїчого!

— Зникло!

— Чисто пропало!

З годину ще стояли і глядїли уперто на небо. Відтак хитаючи головами ішли до дому, мовчки, перепуджені, неспокійні.

Мало котре око замкнуло ся сеї ночи.

На другий день рано знали вже Пословичі о страшних знаках на небі, що з'явили ся над Мезиркою.

А вечером бігли Пословичани на горбки поза селом і з тревогою вдивляли ся в голубе небо.

Не бачили нїчого.

— То лиш з Мезирки видко!

— Бог вже нас так карає, що навіть не дасть нам поглянути наперед —

І трийцять найвідважнїйших мужчин вибрало ся в дорогу. Манівцями і стежками дістали ся на вершок за Мезиркою.

Сусїд Зуфальни був там перший; прочі остали далеко за ним.

— А що ти там бачив?

— Ох, що я бачив, Христе Боже! Я трохи не упав на землю. Щось таке з'явило ся як великий пес з кровавими очима, з довгим хвостом з вісьмома китицями, обернуло ся сюди і туди сїмдесять сїм разів, вимахувало тим довгим хвостом на всї боки — а відтак нараз розірвало ся на тисячі і тисячі маленьких кусників і розлетїло ся на всї сторони!

— А в котру сторону найбільше махало хвостом?

— До Послович!

— Мати Божа!

— Боже праведний, змилуй ся над нами!

— Ех, не будьте такими дурними і страхополохами! — відзиває ся один голос. — Хто знає, чи кум Зуфальни що видїв —

— Що, я не видїв? Адїть его! Кажу-ж, що було як великий пес з кровавими очима —

— Ба, хто знає, що то було?

— Що-ж, не було? О, який фільософ! Він всьо лїпше знає — закричало нараз з двайцять голосів на молодого селянина, що позволив собі сумнївати ся о правдивости страшної появи на небі.

— От, говоріть; то була що найбільше яка електрична іскра!

— Ви самі електрична іскра. Ха, ха, ха!

(І від того дня молодого селянина, що поважив ся сумнївати ся о появі на небі, нїхто не назве инакше як „електрична іскра", инакше й не допитав би ся до него в Пословичах.)

Цїла громада стала голосно сьміяти ся.

Однако нараз всї кинули ся налякані.

Від Мезирки доносив ся дикий рик і крики.

Товпа людий уоружена мотиками, рискалями і сокирами біжить з села.

— Бийте, мордуйте тих баронів!

— Они хотять нове нещастє навести на наші голови!

— Гура на них! Валїть їх!

Пословичани видячи небезпечність, від котрої не можна би охоронити ся без оружия, кинули ся чим скорше утїкати.

Дома вість о нападї Мезирчан викликала правдиву бурю.

— Возьмїть мотики і рискалї і гура на тих голодних, нужденних жебраків!

— Е, що мотики! Руками їх роздавимо!

— Одним пальцем пять їх повалимо!

— Як плюну перед ними то їх десятьох на землю упаде!

— Пів копи беру одною рукою по вечери!

— Я піду до дому, возьму кусень телячої печінки і як їм еї з далека покажу, то цїла копа їх упаде на колїна і будуть благати, щоби сьміли еї лиш понюхати....

— Ходїм на них!

— Гура на дурнїв!

І вже були би ішли на кроваву відплату, коли би поважнїйші між ними не були їх здержали.

— Дайте їм спокій. Будуть терпіти так як і ми. Ми всї нещасливі. Прийде на них біда і на нас!

— Та правда!

— Дванайцятого — в понедїлок на наш попразен!

— На попразен! — відозвало ся сто голосів.

— Правда, ми в тім заколотї й не погадали о тім, що в недїлю маємо празник, та що в понедїлок комета —

— Страшний час!

— Ох, Боже!

— А ті знаки над Мезиркою!

— О, зле, дуже зле!

І страх більшів, а неспокій ріс чим дальше тим більше.

— Також дивак. Комісар поліциї одного з париских округів одержав сими днями такий лист: „Пане комісарю! Мушу зломити дане вам приречене, що не буду вже робити нових замахів на свое жите. Вибачте, але я нудив сьвітом що раз більше — і не находжу вже нічого оригінального в житю. Я глядав особливих сензаций і надзвичайних пригод на дармо. Пробовав навіть визивати анархістів і до найзавзятійших з них писав я листи обиджаючі, щоби їм сказати, що я поганий капіталіст. Але ті пани, що кидають ся на міліонерів не висадили мене у воздух. Отже з причини, що мое жите іде мляво і одностайно та що не можу найти правдивих неприятелїв і чогось такого, що робило би для мене жите приемним, хочу побачити, чи „там“ не лїпше. Ще раз: вибачте! Прощавайте — Адольф Ресест, властитель дому“. І той чоловік дійстно відобрав собі жите.

— Примірний муж. Ізраіл Штрасберґ з Ряшева, 24-лїтний, жонатий чоловік, наробив довгів і дня 20-го жовтня, коли его жінка виїхала до Львова, утік з Ряшева, не полишаючи по собі ніякого слїду. Передвчера одержала жінка лист від него, писаний дня 29 жовтня в Берлинї. В листі перепрашае Ізраіл свою жінку, відсилае їй пачку заставничих карток на еї дорогоцїнности, поручае удати ся до своїх родичів о опіку і пересилаючи їй на памятку трохи свого волося, прощае еї донесенем, що за годину відбирае собі жите і просить лише, щоби до гробу вложено ему фотоґрафію жінки. Жінка удала ся з листом до поліциї, щоби тота вислїдила місце побуту чоловіка, бо — як казала — знаючи его добре, не вірить, аби він посягнув на свое жите, але підозрівае его, що утік до Америки і хотячи зірвати всякі зносини з Европою, вигадав самоубийство.

— Виплата робітників. В нїмецких промислових кругах застанавляють ся тепер над тим, чи не лїпше було би виплачувати робітникам тиждневий заробок в якій инший день, а не в суботу. Недїльний відпочинок по виплатї дае робітникам нагоду до більшого марнотратства, а гадка, що завтра буде міг виспати ся, наклонюе неодного робітника до пияньства. В суботу вечером тратять робітники найбільше гроший. Коли би виплачувано в який инший день, богато робітників числилось би більше з грошем. За тим проектом промавляе богато взглядів. Порядні робітники і при нинїшній виплатї в суботу уникнуть непотрібних видатків, одначе легкодушним витягають недїльні розривки богато гроша з кишенї.

— Заставлений баталїон. Сьмішна пригода стрітила один італїяньский баталїон альпейских стрільців. То войско зміняе часто кватири, щоби добре пізнати цїлу італїяньску границю. Стоячий залогою в Пієва ді Кадоре (в Венецияньськім) семий баталїон перебував того лїта в Шатільон на француский границї і розтягав свої вправи аж до ожеледців на Монблян. Перед кількома тижднями баталїон одержав ненадїйно телеґрафічний приказ, щоби чим скорше вертав до Венециї. Командант зателеґрафував з просьбою о присланє гроший на подорож, однако одержав відповідь, щоби виїхав з баталїоном зараз, а гроші дістане в дорозї. Тимчасом войско доїхало до Беюллно, послїдної зелїзничої стациї, а гроший ще не було. Що тут робити? Зелїзничий заряд, котрому належало ся 2000 лїрів, не хотів пустити команданта баталїону зі страху, щоби ему гроші не пропали. Отже баталїон лишив в заставі зелїзници 20 мулів і всї багажі і аж так міг помаширувати на місце призначеня.

Відозва до львівских Русинів.

Честні Родимцї!

З настанем зимної пори показала ся в наших руских людових школах у Львові потреба більшої помочу для бідних дїтий, особливо в одежи, обуви і т. п. Товариство „Шкільна Поміч“ памятало вже завчачу о сїй потребі і збирало на ту цїль добровільні датки; однак зібрана по фериях квота есть дуже незначна і далеко не вистарчае, щоби можна бодай маленьку частину бідних дїтий і сиріт обтулити найконечнїйшою одежиною. Дїло стало тим тяжшим, що фреквенция молодежи в руских школах сего року значно збільшила ся.

Нам не остае нічого, як звернутись до милосердних руских сердець і просити о поміч. Особливо осьмілюемо ся просити наші рускі родини, щоб ласкаво присилали для наших шкіл непотрібну одїж з своїх дїтий (хлопців і дївчат). В многих домах лишають ся нераз дїточі одїня, що — хотяй трохи переношені — могли би ще бідним якийсь час послужити; річи ті йдуть часто марно, а могли би не одній сиротї віддати цїнну прислугу. Просимо отже дуже наші рускі Родини, щоби присилали нам таку одїж. Всякий найменший дар приймемо з вдячностию. Просимо о скору поміч, бо студінь долягае що-раз більше бідні дїтворі.

Наші рускі людові школи, ведені примірно, найшли загальну симпатию у рускої Публики. Ми й надїемо ся, що наші Родимцї не відкажуть сим інституциям своеї щирої помочи.

Одїж для хлопців просимо присилати до школи ім. Маркіяна Шашкевича (при улици Скарбківскій ч. 26) на руки учителя п. Гамоти, а одїж для дївчат до рускої женьскої школи вправ (пляц Стрілецкий ч. 6) на руки занятих там учительок пп. Ґеорґерової, Литиньскої, Новицкої і Панькївскої.

Від Виділу товариства „Шкільна Поміч“.

Телеґрами

Відень 2 падолиста. Приватно доносять, що Маршалком краевим для Галичини іменований ґр. Станїслав Баденї і що іменоване буде сими днями оголошене в W. Ztg.

Петербург 2 падолиста. Российска аґентура телеґрафічна констатуе, що в урядовій части „Правительств. Вістн.“ не було статї о відносинах Росиї до Англії. (Гляди вступну статию). Дотичну вість взято з рубрики для вістий із заграници.

Константинополь 2 падолиста. В Ерзерумі впало кількох Вірмен до правительственного будинку і убили там одного підофіцира. З того прийшло до бійки межи Вірменами а Турками в котрій згинуло 50 людий. В Марещ обступили Вірмени віддїл турецкого войска в силї 400 людий під проводом одного полковника. Вірмени палять турецкі села.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895, після середно-европ год

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	5·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Сколього і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаемо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., на то львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Поїзд блискавичний до Львова 8·40 вечер, з Кракова 2·04 по полудни, з Відня 7·04 рано.

Господинї цїлком потратили голови — коровам давали до жолоба вепрове мясо, а чоловікам заставляли на обід сїкану ріпу з стругами.... І чоловіки неменше побаламутили ся: сусід Новотний сидячи на стільци з люлькою в устах так собі нараз взяв до серця комету, що перевернув ся з стільця на землю, при чім люлька вилетїла ему з зубів; коли-ж знов встав, сїв собі на люльку, а встромив в зуби столець і хотів дальше курити.... Старий Вавра ідучи попри церков докурював циґаро. Хотів здоймити капелюх і рівночасно викинути недогарок; задуманий кинув капелюх у потік, а недокурене циґаро поклав собі на голову як раз там, де починае полискувати ся прегарна лисина.... І так один за другим: коваль розпалену підкову замість до копита прикладае коневи до ніздрі, кравець пришивае підшевку на верх кафтана, швець зашив так холяви, що до чобіт не можна дістати ся....

Лише шинкар і пекар не збаламутили ся. Шинкар як все мішае свое пиво з водою, а пекар пече булки о много менші як звичайно....

Однако не можемо сказати, щоби цїле село було таке переляканe. Боже борони — атже живемо в просьвіченім двайцятім столїтю, в часї розуму і знаня, і було би зле, коли би межи кількасот людьми не найшло ся кількох розумних людий, котрі зуміють увільнити ся від всяких забобонів. Отже і в Пословичах кількох людий сьміяло ся щиро з безмірного страху перед кометою, що отуманив таку силу людий, особливо старших.

Першим між тими людьми був Йосиф Вавра. Він поборював той страх — правда на свій спосіб — тим, що представляв наслїдки з удару комети страшними аж до сьмішности. Однако не богато зробив. Люди вже були налякані — а тяжко розсьмішити когось одним словом, коли він вже від кількох днів трясе ся зі страху і плаче.

Ба, висьміваючи ся з комети лише прибільшував страх перед Божим гнївом.

В четвер уважав пан-отець на часї, сказати при службі Божій малу проповідь, т. е. поясненe, в котрім старав ся доказати людям, що они хибно думають, надїючи ся так скорого кінця сьвіта. Бог карае лише грішників і виновників, але він терпеливий і ласкавий, не хоче смерти грішника, лише щоби він поправив ся. Обернїть ся до Бога — говорив пан-отец — покиньте всяку ворожду, погодїть ся між собою а будете примирені і з Богом.

Гарно говорив пан-отець, але й тота проповідь его не принесла богато користи.

Лише одно слово задержало ся в памяти парохіян: „Покиньте ворожду, погодїть ся!“

— Ба! — говорили на Мезирцї — то правда, що повідав пан-отець; цїлому нещастю винен лише Ганишак і Вавра задля свого злощастного гнїву. Нехай погодять ся!

— Нехай Вавра погодить ся з Ганишаком! — відзивали ся і Пословичі.

— Нїколи, доки не буде змита обида, якої Вавра допустив ся на нашім домі—крикнув Ганишак і відіпхнув від себе плачучу дочку.

— За всї скарби на сьвітї нї, доки Ганишак не піддасть ся. Менї то не пристоїть! — горлав Вавра.

Пословичі і Мозирка були дуже озлоблені такою відповідию.

(Дальше буде)

За редакцию відповідае: Адам Крехowецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.